

ע"פ כל ה"ל מובן גדל האחריות מוטלת עליו - דכ"ן שהענין ד'הוא בחיים' תלוי בכך ש'זרעו בחיים', מוטלת אחריות גדולה ל "זרעו" - שיהי "זרעו", ושי'זרעו' יהיו בחיים, שדוקא ע"ז - אף

הרה"ח

שבט ה'תשפ"ד | גיליון מס' 1

א הכירישיעי פארברענגען

הרה"ח ר' עזרא שי' שוחט
ראש ישיבת אור אלחנן - חב"ד, לאס אנדזעלעש

נמצא איתנו כמקודם

"האמת היא ש'הוא בחיים'
ביתר שאת ויתר עז!"

מה שאתה יכול לפעול זה בית המקדש השני, ולא גאולה שלימה - אז תפקידך הוא לעשות את מה שאתה מסוגל לעשות על הצד היותר טוב. אין לך את הרשות להיכנס לעצבות.

וגם הצעירים לא צודקים; אתם צריכים לדעת שחסרו! שחסר, וצריך להיות הרבה יותר, ועדיין צריכים את הגאולה השלימה. אי אפשר לשמוח ולהסתפק במצב הקיים. כל זמן ששכינתא בגלותא - גם הדבר הערב ביותר לא יכול לספק אתכם; גם אם הייתה ההתועדות הכי מיוחדת, ושמעתם את הסיפור הכי מעורר וכו' וכו', ואתם מרגישים הכי טוב - ביחס לענין האמיתי, זה באבע מעשה'ס! אתה עדיין לא שם, משיח עדיין לא כאן, הגאולה עוד לא באה! "ושם נעשה לפניך כמצות רצונך" - עדיין לא קרה!

מה היה לפני ג' תמוז? אכן, שנות האור. אבל אני אגלה לכם סוד: גם אז, האור היה רק למי שרצה. מי שלא רצה, אפילו כשבית המקדש עמד על תילו והיו כל הגילויים - היה יכול להעלים-עין מזה.

אני זוכר שכשהייתי ילד צעיר, והייתי בפעם הראשונה בהתועדות של הרבי,

מעטפה מהרבי, שכללה שבעה מכתבים, מכתב תשובה לכל מכתב ששלחתי! ראיתי שאכן כיוונתי לדעתו הק' - הרבי רוצה שהדברים שאומר יבאו בפועל. לומדים עוד שיחה, שומעים עוד סיפור - הכל טוב ויפה, אבל המעשה הוא העיקר.

. בחורים היום רוצים לדעת, מה היה לפני ג' תמוז.

אני אתן לך דוגמא: מה היה כשהיה בית המקדש הראשון? היו עשרה ניסים; היה גילוי אור עצום. אבל, מפני חטאינו, בית המקדש נחרב. אחר-כך היה בית המקדש השני. שם לא היה ארון הברית, ולא היה גילוי אור כמו בבית המקדש הראשון. ואומרת הגמרא, שהזקנים בכו, והצעירים שמחו. הזקנים זכרו את הגילוי שהיה בבית המקדש הראשון; והצעירים שמחו - יש לנו בית המקדש, ואנחנו יכולים להקריב קורבנות, ויש לנו את עבודת הכהן הגדול וכו' וכו'.

ושניהם לא צודקים. טעותם של הזקנים היא, כמו שהרבי מלמד אותנו בריבוי שיחות - שיהודי חי בהווה, ואין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, ואם בית המקדש הראשון נחרב - אז תעשה עכשיו מה שאתה יכול לעשות! אם כל

כחור, הייתי כותב לרבי לעיתים תכופות, וזכיתי לתשובות רבות. אחרי שהתחנתי, בגלל השינוי בסדרי החיים - היו לי הרבה שאלות לשאול את הרבי. כתבתי שבעה מכתבים, ולא זכיתי לקבל תשובה.

עשיתי חשבון נפש, לחשוב - מדוע אינני זוכה לקבל את תשובתו של הרבי. חשבתי לעצמי, הרי זכיתי לקבל כל-כך הרבה מכתבים מהרבי; האם אני אכן זוכר וממלא כדבעי את כל ההוראות שקיבלתי במכתבים הרבים האלו? החלטתי לעבור על כל המכתבים, כדי לראות מה אני יכול להוסיף בקיום ההוראות. לקחתי פנקס, ורשמתי את ההוראות המתקבלות מהמכתבים שזכיתי לקבל, והחלטתי שאעבור על הרשימה מפעם לפעם, כדי לקיים את ההוראות בתמידיות כמו שצריך. הרבי אמר פעמים רבות, שאם לא מקיימים את הדברים שאומר בשיחות, הרי שהופכים את הדברים ל'דברים בטלים' ח"ו; לכן החלטתי להוסיף בזה, וכתבתי לרבי על החלטתי.

בתוך שבועיים - שזה זמן קצר בהחלט לקבל באה"ק מכתב מארה"ב - קיבלתי

את הרבי לפי ההגדרות המגושם של הגוף; כביכול מה שהגוף לא מרגיש ולא רואה - לא קיים. אבל האמת היא ש"הוא בחיים" ביתר שאת ויתר עז, כמו שאדמו"ר הזקן כותב באגרת הקודש סימן ז"ך שחיי הצדיק הם חיי אמונה ויראה ואהבה, וכמו שהרבי אומר הרבי הקודם - בזה הרבי חי ביתר שאת ויתר עז.

השאלה היא אם אנחנו מחפשים תירוצים, או רוצים את האמת כמו שהיא.

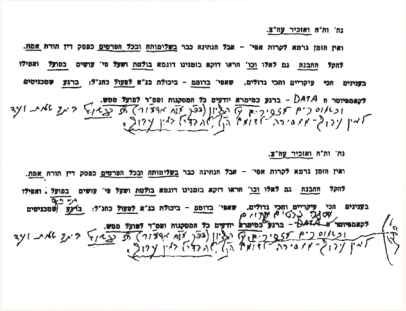
לחיים לחיים.

(מתוך דברי' בשיבת קץ צעירי ליובאוויטש)

"ולזה אין לנו מונע לנו מדביקות הנפש ביחודו ואורו ית' אלא הרצון". הקב"ה רוצה שאנחנו נבחר, שאנחנו נרצה, ודוקא כך יהיה דירה בתחתונים.

ידועים הדברים שאמר הרבי בזמן משפט הספרים, שיש שאומרים שכיון שעברו 35 שנה מההסתלקות, אזי הרבי רחוק מאיתנו; בכל שנה ושנה הוא חי יותר! ולדעתי, זאת למה? כיון שמי שחושב שהוא יכול להתקשר לרבי רק כשהוא רואה את הרבי בעיניים הגשמיות, רק כשהוא מקבל את הדולר הגשמי מהרבי - הוא לא מבין מה זה רבי; הוא מצמצם

שהתקיימה באולם מחוץ ל770 - הוצרכתי לצאת לרגע מההתוועדות. יצאתי, ונדמהתי; אנשים מסתובבים, מדברים דברים בטלים - באמצע התוועדות של הרבי! גם בזמן בית המקדש, היו יהודים שרח"ל עבדו ע"ז. תמיד יש בחירה חפשית. מי שרצה להתקשר לרבי, ולהתעלות ולהתרומם, להיות חסיד ומקושר כמו שצריך, ועשה עבור זה מה שרק יכול לעשות - זכה; אבל בחירה חפשית תמיד הייתה. כמו שאדמו"ר הזקן כותב בפרק מ"ז בתניא, שיש לצאת ממצרים בכל יום ויום, ע"י לימוד התורה וקיום המצוות, שע"ז לוקחים את הקב"ה

כבר כשמוסרים עה"צ - הניתנה היא בשלימותה

נת' ות"ח ואזכיר עה"צ.

ואין הזמן גרמא לקרות אפי' - אבל הניתנה כבר בשלימותה ובכל הפרטים כפסק דין תורת אמת.

להקל ההבנה גם לאלו וכו' הראו דוקא בזמנינו דוגמא בולטת ושעל פי' עושים בפועל ואפילו בענינים הכי עיקריים והכי גדולים, שאפי' בדומם - ביכולת בני"א לפעול כהנ"ל: תיכף שמכניסים לקאמפיטור מספר פרטים עיקריים - ברגע כמימרא יודעים כל המסקנות ופס"ד לפועל ממש.

וכשמוסרים מזכירים כהנ"ל על הציון (דכ"ק מו"ח

אדמו"ר) ה"ז כפשוטו ביתר שאת ועד לאין ערוך - ממסירה לדומם הנ"ל, להבדיל באין ערוך.

מענה לדו"ח מכינוס השלוחים דרום אמריקה (שלהי חשוון תשמ"ז)

ישנם החושבים שאין צורך לשאול הכל...

ישנם כאלה חושבים שאין צורך לשאול אצל הרבי כל דבר. יש לו - שוען הוא - את השולחן ערוך, ויש לו גם "ראש טוב" בלי עין הרע, ובמילא, יכול הוא בעצמו - ברוך השם - לברר בעצמו ("דורכטאן") כל ענין לאשורו, ואינו צריך לשאול אצל הרבי.

- על כגון דא אמר פעם כ"ק מו"ח אדמו"ר הביטוי "סאם סאפזשניק" (הוא עצמו סנדלר):

ישנו סיפור אודות גוי שנכנס יהודי לביתו וראה שם... תפילין, והחליט מיד לקנותם ממנו, כששאל את הגוי - בהתרגשות - מניין המה לך? השיב לו הגוי - שלא ידע אם כוונתו של היהודי לקנותם, או שעיקר כוונתו לברר מנין גנבם - "יא סאם סאפזשניק", כלומר, אני בעצמי סנדלר, ותפרתים בעצמי!...

מובן מאלו - סיים כ"ק מו"ח אדמו"ר - איך שייך גוי לעשיית תפילין!

ודוגמתו בהנמשל - זה שחושב שגם הוא יכול לברר כל דבר בעצמו, ואינו צריך לשאול אצל הרבי.

(משיחת ש"פ שלח תשי"א)

”מרוע יש לכתוב, אם יש לרבי רוח הקודש?...”

רבי יצחק אייזיק וועלעוועל

סיפר הפרופסור ר' וועלעוועל גרין ע"ה:
באחד מהמכתבים הרבים שזכיתי לקבל מהרבי, עמד על החשיבות של תקשורת ישירה, בכתבו: "למרות שלא שמעתי ממך מאז פגישתנו, אני מקווה שבעתיד גם אשמע ממך ישירות. אין תחליף להתרשמות אישית כאשר היא מועברת ישירות מאשר על-ידי ממוצע, אפילו אם אותו אדם היה עד לאירוע".

מיני אז, תמיד הרבי היה דורש ממני לשלוח לו דו"ח אישי, ישירות אליו, ולא הסתפק בדרישות שלום על-ידי גורם אמצעי. לא שמישהו יאמר "וועלעוועל אמר", אלא תמיד רצה ממני את הדו"חות: מה ראית? מה שמעת? איך התרשמת, ואיך אתה מרגיש? - האמת היא שעודני חייב לרבי הרבה דו"חות משום שלא הצלחתי למלא את ההוראה בצורה מלאה... כשאני מתבונן בתופעה הזו, אני מתמלא השתאות ואף בבושה: הרבי, שעשרות אלפי מכתבים זרמו אליו מכל העולם, המתין לדו"חות של דוקטור צעיר ממיניסוטה, שהיה "עסוק מידי" מכדי לכתוב אותם...

כשהרבי הזכיר לי את בקשתו זו באחת היחידיוות' להן זכית, אזרתי אומץ - הייתי כאמור דוקטור עם ביטחון עצמי רב, ושאלתי את הרבי מדוע, לאור האמירות שלרבי יש רוח הקודש, הוא זקוק לדו"ח ממני? הרבי הררו, ואז ענה: "מה שאומרים - אומרים; ממך אני דורש דו"ח!"

כשיודעים מראש שעליהם להודיע לאחרים - גם זה מזרז אותם

...מובן שבהאמור אין העיקר שיודיע לי מהנעשה, והעיקר הוא הבפועל ממש. בכל זה מטבע בני אדם, אשר כשיודעים מראש שאודות פעולותיהם עליהם להודיע לאחרים, גם זה מזרז אותם לפעול בתוספת כוח ובתוספת מרץ ואומץ, נוסף על הענין שכאשר מבשרים טוב בהאמור משמחים ומקיימים על ידי זה מצוות "ואהבת לרעך כמוך" שהוא כלל גדול בתורה.

(ח' אד"ש ה'תשי"ז, אגרות קודש ח"ד עמ' תעו)

וישפיע זה גם על חבריו

לאחרי הפסק נתקבל מכתבו... עם המצורף אליו, בו כותב ר"פ מהפעולות ות"ח ת"ח על הקורת רוח שגרם בזה, ובודאי ימשיך בכתובה בכגון דא גם להבא, וגם על חבריו ש' העוסקים בפעולות כהנ"ל ישפיע - להוסיף בפעולות ולהודיע עד"ז, ואין לך דבר העומד בפני הרצון.

(מקדש מלך ח"ג עמ' קלד)

לכתוב הכול!

הפ"נ שלו נתקבל, וכבר קראתיו על ציון כ"ק אדמו"ר הכ"מ . . מה שם אמו ? .. בטח יודיע בשורות טובות מהטבת מצבו בכלל ומצב בריאותו בפרט. אתענין לדעת סדר לימודו, היינו מה לומד, כמה שעות ביום וכו', וכן אם יש לו שפעה על חבריו בישיבה. וכן מענין אותי לדעת מצב בני משפחתו, איפה הם הדרים, מעשיהם וכו' (מקדש מלך ח"ג עמ' קעג)

הלוואי היו מתרגלים אנ"ש להודיע כשישנם בשורות-טובות

...כמדומה שכבר אמרתיו לו או שכתבתי פעם שהלוואי היו מתרגלים אנ"ש להודיע כשישנם בשורות טובות, שעל ידי זה היו ממעטים מלמעלה ההודעה לכאן בעניינים כהנ"ל, אף שגם בימי רבינו הזקן כבר התאוננו על הנהגה דשתיקה מבשורות טובות וכו', אבל בעניינים כגון דא אין זה משמש היתר ואפילו לא להוראת היתר להדור שלאחרי זה, כיוון שעוד אז עשו רבותינו מחאה בתוקף נגד ההנהגה.

(אגרות קודש ח"ב עמ' נב)

ואשיחה בנבלאותיך

יש כתובת

מספר מר רשי חי (ראש) שיי' לאו:

אני בא מרקע לא דתי. גדלתי בריי, ניו יורק. בנערות שימשתי כשחקן. כך שתבינו שעצם זה שאני מדבר על הרבי מליובאוויטש - זו קפיצה לא קטנה...

למדתי במכללה לעיתונאות בקולומביה. התחלתי לעבוד כשדרן חדשות ברשת חשובה. אחרי שלוש או ארבע שנים, מאד רציית לעבוד למיאמי, שם יש קהילה יהודית גדולה ופעילה - ולהקים משפחה יהודית.

התייעצתי עם אבי, איך אוכל לבצע מעבר כזה. אבי אמר לי - אני אלך לאוהלה. אבי מאד אוהב את האוהלה. הוא מאמין בחיבור העמוק שקיים שם. כך גם אני.

כאשר אבי הלך לאוהלה, הוא כתב מכתב, והראה לי את תוכנו: "ברך נא את בני רשי חי, שימצא עבודה במיאמי, ויוכל לגדל בנים יהודים, ולגור ליד בית כנסת". והוא עשה עסקה עם הרבי: "אם בני ימצא עבודה במיאמי - הוא לא יעבוד בשבת". כשראיתי את זה אמרתי לאבי: "אבא, על מה אתה מדבר? בחדשות טלוויזיוניות - לא שייך לא לעבוד בשבת!"

בתוך פחות מחודשיים, קיבלתי הצעת עבודה במיאמי. מאותה נקודה - ידעתי שהרבי קשור אלי.

אחד הסיפורים הראשונים שקורו כשהגעתי למיאמי - הי' התרסקות מעבורת חלל שהמריאה לא הרחק ממיאמי. זה

ויי צער רבי אעפ"י צ"ע

קרה בשבת. אני קיבלתי החלטה שאני לא הולך לעבודה. עשיתי עסקה עם הרבי, אבי עשה עסקה עם הרבי - ואני לא הולך לבטל אותה; אני ראיתי את הברכה במו עיני!

אחרי שבת קיבלתי טלפונים, "איפה היית? מעבורת חלל התרסקה, אתה כתב חדש, איך פספסת את זה?" אמרתי להם: "אני שומר שבת. ואלקים מגיע קודם". והם קיבלו את זה בכבוד. כתוצאה מכך שראיתי בעיני את הברכה מהרבי - יכולתי לשמש דוגמה לאחרים, לשים את השבת לפני הכל.

והסיפור ממשיך. לא זכיתי לחבק ילדים עשר שנים אחרי נישואי. כשעברתי לבל הרבור, מצאתי את השליח ר' זלמן שי' דוכמן. דיברתי איתו, ובפעם הבאה שנסע לאוהלה - שלחתי איתו מכתב לרבי. לדברי הרופאים, הילד הזה נולד תשעה חודשים וקצת אחרי תאריך כתיבת המכתב...

והסיפור עדיין לא נגמר. היו לנו שני ילדים נפלאים, אבל מאד רצינו ילד נוסף. במהלך ההריון, התגלתה בעי' קריטית בהזנה של העובר. זה היווה סכנה חמורה למצבו.

אבל אני כבר יודע את הכתובת... ססתי מיד לניו יורק, ונסעתי משדה התעופה ישר אל האוהלה. כתבתי מכתב ארוך, וביקשתי "שיהי' זה הילד הכי גדול שנוולד לנו", שלא יישאר שום זכר לסיבוך.

ההריון ב"ה נמשך בלי בעיות. לא אשכח את דברי הרופא אחרי הלידה בשעה טובה ומוצלחת - "מזל טוב! זה התינוק הכי גדול שנוולד לך"...

ברגע שאתה מחובר אל הרבי, בלי קשר לעליות ומורדות במסע האישי שלך - הרבי תמיד איתך.

